

De natuur.

Een mooie zonnige frisse ochtend,
een luchtige wandeling door bossen en weilanden, langs flanken en over paden,
maken gedachten bij me los, die normaal niet bij me loskomen;

Gek, dat je dáár moet zijn, tussen de bloemen en de gemzen,
temidden van een kleurige bloemenpracht,
in de natuur van de bergen, waar je het gevoel krijgt, één mee te zijn.

Ik kijk schuin naar boven, mijn ogen zoeken contact met de top,
die naar beneden kijkt, naar dat stipje tussen de bloemen, vastberaden om samen te komen,
daar boven, in eenzaamheid, één met de berg.

Ik kom in de stemming en voel de spanning,
zou de berg die spanning ook voelen?
Natuurlijk wel, de natuur kan niet zonder de mens,
net zoals de mens niet zonder de natuur kan,
wij hebben mekaar nodig om tot deze gedachten en gevoelens te komen.

De berg in al zijn schoonheid en lelijkheid spreekt voor zich,
maar ook voor de nadenkende en gewone mens,
die midden in die natuur aan het denken wordt gezet,
zal het besef komen dat er mooie en lelijke mensen zijn;

Ook voor de berg geldt dat zonneschijn wordt afgewisseld door regen,
het licht door duisternis, de dag door de nacht, schoonheid door lelijkheid,
het juiste door het onjuiste;

Alles is heel natuurlijk,
dank je wel...berg.

© Jacques Smeets